

Recensie: Zita Swoon - Het Feest van Zita Swoon 15+***

Ancienne Belgique Brussel
donderdag 10 december 2009

foto © Nick Legrand

Recensie:

15 jaar Zita Swoon staat voor 3 volle Ancienne Beluigues. Faut le faire in tijden van economische crisis. Wij gingen naar het tweede optreden in Brussel, en zagen een ijzersterk avondje musiceren op hoog niveau. Twee uur en half was het één en al genieten van het vakmanschap van deze groep. Of hoe enkele andere bands gerust kunnen leren hoe ze een verjaardagsfeestje rond zichzelf op poten moeten zetten.

Carlens kwam solo met gitaar het podium op om The longing stays inside en Blues for Sammy met veel gevoel in te zetten. De frontman vond het fijn om af en toe het open en toeklappen van de deuren van de AB te horen in de muziek. Laatkomers hadden pech, want Carlens begon stipt aan zijn optreden. Geen voorprogramma dat de avond wat moest vullen. Neen, Zita Swoon ging op eigen kracht vooruit, met John Parish, Arno en Tom Barman als gasten.

In "Blues for Sammy" keek Carlens terug naar de periode toen hij een zwarte hond had, die hem op de bühne vergezelde. "Soms kon je hem naast me horen hijgen op het podium" zo wist de Antwerpenaar nog. "Maar nu is hij dood." klonk het weemoedig. De sfeer in het nummer, het gevoel dat hij terug bovenhaalde, was er vanaf de eerste noot. Knap hoor.

Kapinga en Eva Tshiela Gysel kwamen als eerste Carlens vervoegen tijdens "Pretty Girl". John Parish kwam daarna op elektrische gitaar ook een sterk gesmaakte bijdrage leveren voor "Selfish girl" en "Jo's wine song". Zo ging het ganse optreden crescendo en werd telkens een muzikant toegevoegd. "Lonely place" ademde de herfst en eenzaamheid uit. Carlens schreef het voor de dansvoorstelling "Dancing with the sound hobbyist". We zijn bijna een derde van het optreden ver, en dan pas staat de ganse band op het podium. "Hey you, whatshadoing?" weet de Ancienne Belgique moeiteloos te overtuigen. Carlens speelt mondharmonica op het einde van het nummer. "Un petit blues philosophique" zo kondigt Carlens "Intrigue" aan. Weinig bindteksten gebruikt de man trouwens. Op het vaak herhaalde "Dank u mensen" na. Carlens is met die zin, veruit de vriendelijkste performer op een podium, menen wij.

De frontman volgt uiteraard ook de klimaatop in Kopenhagen. En hoewel "Wake up for the trees" er niet voor geschreven is, hoopt Carlens toch dat er "iets goeds gaat uitkomen". Waarna hij het nummer als volgt inleidde: "on coup trop d'arbres. Anyway. Dees lied heet "Wake up for the trees". "Kan een mens meer down to earth zijn, dan dat?" vragen we ons af. "L'opaque paradis" gaat dan weer over een andere sociale thematiek, nl. over het geluk elders zoeken, in dit geval in Parijs. Een absoluut hoogtepunt in de set. Hugo Boogaerts levert knap werk aan de dwarsfluit, wat een fris geluid geeft in de hele sound van Zita Swoon.

Over geluid gesproken: die klonk van de allereerste tot de allerlaatste noot loepzuiver in de AB. Carlens weet zich dus te omringen door professionals die hun vak kennen. De groep ging ook naar het begin van zijn ontstaan met "Melinda blues". En daarna is het duizelen. Bijna elk nummer krijgt vanaf dan op de setlist uitroeptekens mee van ons. Een uitroepteken plaatsen we pas als we sterk onder de indruk zijn, en het publiek die mening met ons deelt door laaiend enthousiast te reageren. "Je range" en het door Kapinga en Eva Tshiela Gysel gezongen "Maridadi" krijgen bijvoorbeeld meerdere uitroeptekens achter de songtitels.

Subliem is de samenwerking met Arno tijdens "You've got to move" waarbij de man doet alsof hij hoofdpijn heeft na een veel te lang nachtje stappen. Een bandlid gaat

mee in het rolletje en bied hem een glaasje water aan. Net daarvoor speelde hij zeer doorleefd "Love, truth, and confidence" op mondharmonica. Subliem.

Carlens komt op dreef en begint te windmolen tijdens Hot, hotter, hottest. Percussie en sax krijgen een prominente rol in dit nummer. Het publiek klapt met veel plezier mee in de handen. Al tijdens Moondance begint het ons te dagen dat Zita Swoon de afgelopen 15 jaar wel eens de meest onderschatte live act uit Vlaanderen kan zijn.

Tom Barman slaat zijn muziekstaander omver tijdens "Temptation inside your heart" waardoor het blad met lyrics op de grond gevallen is. Iets knullig probeert hij het met zijn voet naar zich toe te brengen. Door de knieën zakken en het oprapen, dat zou niet cool overkomen wellicht. Verloren moeite, want zijn "ik wou gitaar spelen maar ik mocht niet van Stef" kwam helemaal niet cool over, zelfs een tikkeltje kinderachtig. Op die manier bracht Barman een zwarte vlek op een voor het overige kleurrijk pallet die avond. Als journalist of toeschouwer heb ik geen boodschap aan welke keuzes gemaakt werden en of iedereen daar tevreden mee was. Zulke zaken dienen intern besproken te worden, en zeker niet publiekelijk meegedeeld te worden. "Everything is not the same" en "Stamina" bewezen opnieuw de klasse en het pure vakmanschap van Zita Swoon. Het publiek at uit hun handen. De groep bracht dan ook een extra bis "Infinite Down".

Ijzersterk optreden dus. De rustpauze is de groep gegund. Carlens staat nog op het podium tijdens de herneming van "Dancing with the sound hobbyist". Daarna gaat hij weer reizen (naar Burkina Faso) om muzikale en culturele invloeden op hem te laten komen die tot inspiratie moeten leiden voor nieuw materiaal. Op 15 jaar tijd blijkt die muzikale reis alvast meer dan geslaagd en rijk te zijn. Benieuwd wat Carlens en co. daar de volgende jaren nog aan zullen toevoegen.

< Bert Hertogs >

De setlist:

The longing stays inside (solo Stef Kamil Carlens) Blues for Sammy (solo Stef Kamil Carlens) Pretty girl Selfish girl (met John Parish) Jo's wine song (met John Parish) Lonely Place Hey you, whatshadoing? Leave the town Intrigue Wake up for the trees I feel alive in the city L'opaque paradis Melinda's blues Je Range Maridadi Love, truth, and confidence (met Arno) You've got to move (met Arno) Moondance Hot Hotter Hottest My bond with you and your planet: Disco! Great American nude (met John Parish en Tom Barman) Temptation inside your heart (met John Parish en Tom Barman) Everything is not the same Stamina

Bis: Infinite Down Moving through life as prey